

Portretul colegei de bancă

COPIII AU PRIMIT CA TEMĂ LA LIMBA ROMÂNĂ, pentru după vacanță, să facă fiecare un scurt portret literar al colegului de bancă. Portret fizic și sufletesc. Cum arată și ce fel de om e...

Cele două colege de bancă, și totodată vecine – Victorița și Dana – s-au așternut pe treabă. Primele fraze au și fost scrise pe caiete.

După cât se pare, temele sunt terminate... „din punct de vedere fizic“.

Victorița își lungește gâtul spre caietul colegei.

— Citește-mi, o roagă ea. Mor de curiozitate să știu ce ai scris despre mine.

— Da' pe urmă îmi citești și tu, nu-i așa?

— Se înțelege. Zi!

— Dar nu te superi...

— Cum să mă supăr!

— Pe onoarea ta?

— Pe!

Colega respiră adânc, șterge de pe caiet câteva fire imaginare de praf și începe:

— Ascultă: *Colega mea de bancă este foarte deosebită de mine.*

— Așa și este, zi mai departe, tu, mor de curiozitate, tu, să văd cum mă vezi tu...

Colega nu se lăsă rugată. Continuă:

— Ea este o fată bondoacă...

— Cum?! se încruntă, brusc jignită, Victorița și își pipăie talia. Sunt eu bondoacă??

— Ce, vrei să zici că nu? Așa-ți zic toți copiii: „Bondoaca“.

— Asta tu ai scornit-o, se înfurie Victorița. Șterge imediat „bondoacă“.

— Și ce să pun? Durdulie?

— Nu. Să nu pui durdulie.

— Dar ce? Rotofeie?

— Nu. Să nu pui rotofeie. Scrie...

Caută cu ochii închiși cuvântul potrivit. Cealaltă o ajută:

— ...îndesată? Grăsană? Crede-mă, tot mai bine e „bondoacă“.

— Nu. Scribe așa: *Ea a slăbit două kilograme și trei sute de grame...*

— Nu se vede... Zău, tu, nu se vede...

— Ba se vede, i-o retează Victorița. Dacă vrei, îți arăt și rochițele.

— Dar ce? Eu fac portretul rochițelor?

Victorița se dă bătută. Zâmbește acru:

— Mda! Știi, sunt curioasă să știu ce ai scris mai departe...

— Păi, să-ți citesc. Am scris așa, continuă netulburată Dana: *Colega mea are o față lătăreață...*

— Cum lătăreață?

— Dar cum? Îngustă? Uită-te în oglindă! *Mai are un nas borcănat și urechi măricele.* Asta e tot.

Victorița s-a făcut palidă de ciudă. Își mușcă buzele. Vorbește printre dinți:

— Da? Bine. Uite ce am scris eu... *Colega mea de bancă este foarte deosebită de mine...*

— Așa și e, întărește cu satisfacție Dana.

— *Ea este o lungană...*

— Cum? sare ca arsă Dana.

— Așa am scris, dar acum adaug: *și o ciolănoasă, și o deșirată, cu un nas ca o trompă de elefant...*

— Da? Tu faci și comparații? Bine, mormăie Dana amenințător. Păi crezi că eu nu pot să scriu în loc de *are urechi măricele, are urechi ca niște foi de varză murată?* Și... și... *bărbia ascuțită ca un vârf de pantof?* Ți convine?

Victorița o privește drept în ochi:

— Îmi convine. Uite, scriu și eu: *Are degete ca niște dopuri de plută și... o strungăreață între dinți ca Dunărea la Porțile de Fier...*

Dana sare în sus și răstoarnă scaunul, dar e atât de furioasă că nici nu bagă de seamă.

— Da? Hai la oglindă! Poftim.

Își lipește nasul de luciul oglinzii și vorbește cu degetele între dinți ca o furculiță: Spune unde vezi tu la mine... Porțile de Fier?

— Și tu unde vezi la mine varză murată? țipă Victorița, trăgându-se de urechi.

Acum s-au mai molcomit parcă. Sunt puse pe tratative.

— Ștergi... *ciolănoasă și deșirată?*

— Și tu ștergi *față lătareată?*

— Șterge tu mai întâi, se roagă Dana.

— Ba tu.

— Bine. Nu vrei? se înfurie din nou Dana. Las' că te aranjez eu... *Din punct de vedere sufletesc...*

Se repede la masă și apucă hotărâtă tocul.

— Ce vrei să mai scrii? întrebă uimită Victorița.

— O să scriu că ești o... o... egoistă.

— Și eu am să scriu că în orele de română scrii la matematică! Și copiezi temele!

— Și eu n-am să scriu că ai fugit de la ultima adunare de grupă ca să te fotografiezi *à la minut*?

— Și tu nu te-ai prefăcut bolnavă, pentru că nu învățaseși poezia pentru serbare?

Dana a rămas încremenită, cu tocul în aer. Simte că îi izvorăsc două șiruri fierbinți de lacrimi din ochi. Vorbește cu glas tremurător:

— Ai fi tu în stare să scrii... asta?

Victorița s-a înmuiat și ea:

— Dacă scrii de adunarea de grupă!

— Nu scriu. Dar nici tu de copiat temele.

— Și n-o să scrii nici de fotografie?

— Nu, dacă ștergi că n-am învățat poezia pentru serbare.

— Dar ștergi și tu că sunt egoistă și că am nasul borcănat.

— Și cum să scriu!?

Victorița se gândește un timp, apoi izbucnește veselă:

— Știu: potrivit.

— Și despre față?

— Potrivită.

— Și despre ochi?

— Potrivți.

— Bine, șterg, consimte Dana, dar... scrii și tu la fel?

— Mai încape vorbă? Uite...

Un timp se aude doar râcâitul penițelor în caiete. Curând, lucrările au fost transcrise. Dana lasă tocul jos și citește Victoriței:

— *Colega mea, Victorița, este foarte deosebită de mine. Ea are nasul, gura, părul, ochii potriviți. Din punct de vedere sufletesc ea este o fată foarte potrivită.*

Victorița citește și ea lucrarea ei:

— *Colega mea, Dana, este foarte deosebită de mine. Ea are nasul potrivit. Gura este potrivită. Părul și ochii sunt potriviți. Din punct de vedere sufletesc este o fată foarte potrivită.*

„Cum?!“ veți exclama. „Nu e nicio deosebire între ele?“ O, ba da, și încă multe: din punct de vedere fizic, Victorița are în plus trei virgule. În schimb, din punct de vedere sufletesc, e mai bogată Dana: două puncte și o pată de cerneală în plus.

